

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/276/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116201873
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7116201873.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a sudkýň JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobkyne X. N., W.. XX. X. XXXX, M., M. X, zast. JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Urbánkova 6, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky a o zaplatenie 1.816,74 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 19C/26/2016-63 z 15. 2. 2017 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni proti žalovanému p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom žalobu o určenie, že poplatok 215,75 eur za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou zamietol, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.816,74 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobkyni priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Vychádzajúc z § 1 ods. 2 , 8, § 9 ods. 1, 2, zák. č.129/2010 Z.z., v znení účinnom v čase, kedy mala byť zmluva uzavretá, § 34, § 40 ods. 1, 3, § 43a ods. 1, 2. § 44 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, § 451 ods. 1, 2 a § 457 Obč. zák. (ich znenie citoval), uviedol, že predmetom sporu je nárok žalobkyne na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.816,74 eur, ktoré nároky žalobkyňa založila na skutkovom stave, podľa ktorého strany sporu mali uzatvoriť v písomnej podobe 27.1.2012 Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX s náležitosťami v nej bližšie stanovenými, na základe čoho žalovaný vyplatil žalobkyni reálne čiastku 1.284,25 eur titulom schváleného úveru 1.500 eur a 10.2.2015 jej poskytol revolving vo výške 678,76 eur titulom schváleného revolvingu 790,84 eur, t.j. celkovo jej poskytol sumu 1.963,01 eur, z ktorej žalobkyňa vrátila spolu 3.779,75 eur. Sporným tiež nebola okolnosť, že v danom prípade žalobkyňa vystupovala ako spotrebiteľka a žalovaný vystupoval ako dodávateľ, pričom žalobkyňa 25.1.2012 podala a podpísala písomný návrh na uzatvorenie zmluvy na listine označenej ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere s náležitosťami uvedenými pod bodom 5. listiny a žalovaný predmetnú listinu podpísal 27.1.2012 s náležitosťami uvedenými pod bodom 6. listiny a súčasne žalovaný toho istého dňa (27.1.2012) vystavil listinu - Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktorej súčasťou sú uvedené údaje o schválenom úvere. Súd podľa § 180 C.s.p. vyslovil predbežné právne posúdenie veci, podľa ktorého medzi stranami sporu nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy z dôvodu absencie písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej mal žalovaný poskytnúť žalobkyni schválený úver. Urobil záver, že medzi stranami sporu mal byť založený

spotrebiteľský vzťah na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je upravená osobitným zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a tiež Občianskym zákonníkom, príp. Obchodným zákonníkom ako všeobecnými právnymi normami. Konštatoval, že základná právna úprava právneho úkonu - posúdenie jeho platnosti je obsiahnutá v Obč. zák. v § 34 a nasl. s tým, že platnosť právneho úkonu sa, o.i., posudzuje tiež z pohľadu splnenia podmienky dodržania jeho formy, a to pod hrozbou absolútnej neplatnosti právneho úkonu pre prípad, že forma právneho úkonu predpísaná zákonom alebo určená dohodou zmluvných strán nebude dodržaná (§ 40 OZ). Nemal pritom pochyb o tom, že týmto zákonom nemusí byť výlučne Občiansky zákonník, ale môže ísť tiež o iné právne predpisy. V danom prípade poukázal na to, že zák. č. 129/2010 Z.z. ako osobitný zákon vo vzťahu k Obč. zák. stanovuje v § 9 ods. 1, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu; tým je daná predpísaná písomná forma tejto zmluvy zákonom, že základná právna úprava tzv. technologického procesu vzniku zmluvy ako právneho úkonu je upravená v § 43a a nasl. a rieši vznik zmluvy na základe návrhu na uzavretie zmluvy a jeho prijatia s tým, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh (§ 44 ods. 2 Obč. zák.) Z uvedeného mu vyplynulo, že k uzavretiu zmluvy nedôjde, ak prijatie návrhu obsahuje výhrady, zmeny alebo doplnky, teda ide o odpoveď, z ktorej vyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy, nie vymedzenie obsahu zmluvy inými slovami. Porovnaním písomného návrhu na uzavretie predmetnej zmluvy a písomného prijatia tohto návrhu, dospel k záveru, že žalovaný ako veriteľ a súčasne ako druhá zmluvná strana, ktorej bol návrh na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere určený, prijal návrh s odlišným obsahom, pretože: 1) akceptácia návrhu (údaje v bode 6. žiadosti a súčasne údaj v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) uvádza vo vzťahu k úveru 1.500 eur výšku RPMN za úver 66,45 % v porovnaní s údajom RPMN pre úver 1.500 eur uvedeným v podanom návrhu na uzavretie zmluvy v bode 5. Žiadosti vo výške 70,01 %, 2) akceptácia návrhu (údaj v bode 6. žiadosti) uvádza vo vzťahu k revolvingu výšku RPMN (predpokladaná) 60,59 % v porovnaní s údajom výšky RPMN (predpokladaná) 63,32 % v podanom návrhu na uzavretie zmluvy v bode 5. žiadosti; v porovnaní s údajom RPMN revolvingu v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi ide o údaj 60,49 %, 3) akceptácia návrhu (údaj v bode 6. žiadosti a súčasne údaj v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) uvádza navyše údaj ročnej sadzby úrokov z omeškania 9 %. Poukázal na to, že Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi obsahuje údaj schválenej výšky revolvingu 902,92 eur v porovnaní s údajom čiastky revolvingu v podanom návrhu na uzavretie zmluvy v bode 5. žiadosti vo výške 790,84 eur; v porovnaní s údajom čiastky revolvingu v bode 6. Žiadosti vo výške 790,84 eur. Na základe uvedeného uzavrel, že žalovaný odmietol podaný návrh na uzatvorenie zmluvy, že jeho prijatie so zmenami je novým návrhom, ktorý žalobkyňa písomne neprijala, preto nedošlo k platnému dojednaniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi stranami sporu ako zmluvnými stranami a teda k platnému založeniu záväzkového vzťahu medzi nimi. Preto pokiaľ žalobkyňa a žalovaný si napriek tomu poskytl navzájom akékoľvek plnenie, sú povinní ho vrátiť podľa § 451 v spojení s § 457 Obč. zák. ako bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo prijatím plnenia z neplatného právneho úkonu. Pokiaľ žalobkyňa prijala od žalovaného celkovú sumu 1.963,01 eur, z ktorej žalovanému vrátila 3.779,75 eur, v konečnom dôsledku sa bezdôvodne obohatil žalovaný na úkor žalobkyne o žalovanú sumu 1.816,74 eur. V ďalšom sa súd zaoberal žalovaným vznesenou námietkou premlčania, ktorú posúdil ako nedôvodnú. Pri posúdení začiatku plynutia subjektívnej lehoty sa stotožnil v celom rozsahu s argumentáciou žalobkyne, že jej začala plynúť 2-ročná premlčacia lehota až bezprostredne potom, ako vec prekonzultovala so svojim právnym zást. a získala tak vedomosť o možnosti podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. najskôr v decembri 2015 s poukazom na to, že predmetná žaloba je z 26.1.2016 a jej súčasťou je plná moc zo 7.12.2015. Konštatoval, že pokiaľ bola žaloba podaná na súde 28.1.2016, nárok nie je premlčaný v subjektívnej lehote dvoch rokov. Pokiaľ ide o posúdenie trojročnej objektívnej lehoty, uviedol, že pre začiatok jej plynutia treba vychádzať z dátumu plnenia realizovaného zo strany žalobkyne - v tomto prípade žalobkyňa „splácala úver“ mesačnými splátkami tak, že poskytnutú čiastku 1.284,25 eur začala pravidelne splácať od 13.3.2012 a podľa Prehľadu prijatých platieb k 29.12.2015 ku dátumu 10.6.2013 vrátila spolu 1288,27 eur, t.j. ohľadne tejto čiastky začalo vznikať na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie najskôr počnúc mesiacom máj 2013 (súčasne začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty); žalovaný poskytol žalobkyňu aut. úver 678,76 eur až 10.2.2015, preto vo vzťahu k plátbám žalobkyne za aut. úver začalo bezdôvodné obohatenie vznikať žalovanému až po tomto dátume (súčasne začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty); Z uvedeného mu vyplynulo, že pokiaľ žalobkyňa podala predmetnú žalobu 28.1.2016, neuplynula ohľadne jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia ani objektívna premlčacia lehota troch rokov. Pretože žalovaný nevydal žalobkyňu bezdôvodné obohatenie v uplatnenej výške 1.816,74 eur, súd ho predmetným rozsudkom zaviazal na zaplatenie sumy 1.816,74 eur, čím

vyhovel žalobe v tejto časti. Z dôvodu posúdenia zmluvy ako neplatného právneho úkonu, zamietol žalobu v časti o určenie, že poplatok 215,75 eur je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Výrok o náhrade trov konania oprel o § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. s tým, že napriek tomu, že súd žalobu zamietol v časti, mal za to, že žalobkyňa mala v konaní de facto plný úspech, preto jej súd priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. Z rozsudku mu vyplynulo, že žalobkyňa bola úspešná vo svojej podstate v celom rozsahu, pretože základom žaloby bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom uplatnené bezdôvodné obohatenie uznal, hoci na základe odlišného právneho posúdenia, na základe čoho následné posudzovanie neprijateľnosti zmluvných podmienok bolo bez právnej relevancie. Z tohto pohľadu preto nemožno hovoriť o neúspechu žalobkyne. O výške náhrady trov konania v jej peňažnom vyjadrení bude rozhodnuté po právoplatnosti predmetného rozhodnutia samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

3. Proti rozsudku, a to výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 1.816,74 eur a výroku o náhrade trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), t. j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, písm. d), t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; písm. h) C.s.p., t.j., že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože súd rozhodol na základe nepríslušnej právnej normy.

4. V odvolaní, o.i. uviedol, že súd posúdil nesprávne povahu plnení, ktoré si strany sporu ako účastníci zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavreli, nakoľko plnenie poskytnuté na základe zmluvy neplatnej pre nedostatok formy nemá povahu bezdôvodného obohatenia (§ 455 ods. 1 Obč. zák.). Vytýkal súdu, že dospel k nesprávnym záverom aj ohľadne uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, pretože za jeden z dôvodov jej neuzavretia označil skutočnosť že medzi „návrhom“ a „prijatím návrhu“ sú rozdiely v hodnote RPMN, hoci žiadny zákon ani nepripúšťa, aby sa RPMN dohadovala medzi stranami sporu, (za dôvod jej neuzavretia označil ďalej to, že medzi „návrhom“ a „prijatím návrhu“ sú rozdiely v hodnote ročnej úrokovej sadzby, pričom v článku 2 zmluvných dojednaní, ktorý tvorí súčasť „návrhu“ ako aj „prijatia návrhu,“ za dôvod jej neuzavretia uviedol, že v prijatí návrhu sa navyše uvádza údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania 9 %, pričom tento údaj sa má uvádzať v zmluve ako povinná náležitosť, a teda ani tento údaj nie je možné medzi stranami zmluvy dohodnúť. K námietke v súvislosti so závermi súdu o nedohodnutí údaju RPMN tvrdil, že súd nevychádzal zo žiadnej právnej normy a ako základnou skutočnosťou sa ani nezaoberal tým, či údaj RPMN sa dá dohodnúť a na základe ktorého konkrétneho ustanovenia zákona. Na to, aby nedošlo k uzavretiu zmluvy z dôvodu rozdielnej RPMN predsa musí byť v prvom rade ustálené, že daný údaj je dohodnuteľným. Údaj o RPMN sa pritom v zmysle žiadneho zákona dohodnúť nedá. Tvrdil, že ani zákon č. 129/2010 Z.z. a ani iný právny predpis neurčujú, že pôjde o dohodnutý údaj, ale o vypočítaný ukazovateľ, že zák. č. 129/2010 Z.z. určuje, kedy a ako sa tento údaj má vypočítať - v čase uzavretia zmluvy o úvere a nie napr. v čase podania žiadosti o úver, že súd sa mylne domnieval, ak vychádzal z toho, že medzi stranami sporu nedošlo k dohode o RPMN, pretože žalobca navrhol iný údaj a žalovaný v prijatí návrhu uviedol zasa iný. Uviedol, že ak tento údaj nie je možné dohodnúť, potom sa nedá použiť ani § 44 ods. 2 Obč. zák. Tvrdil, že z rozsudku nevyplyvajú žiadne dôvody, podľa ktorých mal za preukázané že ide o dohodnuteľný údaj, pričom až na základe takéhoto konštatovania (podporeného nejakou právnou normou), by mohol pristúpiť k aplikácii § 44 ods. 2 Obč. zák. Uviedol, že náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pokiaľ ide o údaj RPMN a o to, na základe čoho a kedy má byť určený, je formulovaná v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 871102/EHS (Ú.v. EÚ L 133, 22.05. 2008) nasledovne (článok 10, odstavec 2 písmeno g), podľa ktorého zmluva musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery, že aj úijné právo jednoznačne určuje okamih, kedy a ako sa má určiť hodnota RPMN. Smernica výslovne uvádza, že údaj bude vypočítaný a v čase uzavretia zmluvy, (teda nie že tento údaj bude dohadovaný stranami. Záver súdu o tom, že by sa údaj RPMN ako údaj uvádzaný v zmluve spotrebiteľskom úvere mal dohodnúť, odporuje úijnému právu a ide o porušenie čl. 22 ods. 1 smernice. Ohľadne namietaného záveru o nedohodnutí úrokovej sadzby, uviedol, že súd nedospel ku správnym skutkovým a právnym záverom. Poukázal na to, že samotný obsah návrhu na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere netvorí len bod 5 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru. Okrem neho, daný návrh na uzavretie zmluvy tvorí aj obsah čl. 2.1 zmluvných dojednaní k zmluve o revolvingovom úvere, v dôsledku čoho nie je možné pristupovať k otázke uzavretia zmluvy spôsobom

porovnávajúcim údaje z bodu 5 a 6. Zdôraznil, že obsah návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalobcu netvorili len údaje v bode 5, ale aj príslušné ust. zo zmluvných dojednaní a žalobca predložením návrhu vyjadril svoju vôľu spôsobom, ktorý spolu obsahovo tvoria body 5 a čl. 2.1 zmluvných dojednaní k zmluve o revolvingovom úvere. Poukázal aj na to, že vo vzťahu k návrhu na uzavretie zmluvy pristupoval a návrh prijal tiež spôsobom, ktorý tvorí obsah bodu 6 a čl. 2.1 zmluvných dojednaní k zmluve o revolvingovom úvere. Konsenzus o vzniku zmluvného vzťahu medzi stranami sporu, ktorý je *conditio sine qua non* vzniku zmluvy o revolvingovom úvere nastáva v dôsledku spôsobu, akým dlžník (žalobca) formuluje a vymedzuje obsah svojho návrhu na uzavretie zmluvy (formou žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru) a je to dlžník, ktorý prostredníctvom žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru (odsek 1.2 a 2.1 zmluvných podmienok) výslovne vyjadruje, že jeho návrh zahŕňa aj žiadosť o úver s inými parametrami, ako sa uvádza v bode 5. Žiadosti. Podľa odseku 2.1 dlžník vyplní do formulára Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere ním požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlžníka splácať úver, výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru, ako dlžník uviedol v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia, než v prípade úveru požadovaného dlžníkom v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany veriteľa. Na základe uvedeného preto popiera závery súdu o tom, že nedošlo k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere a teda aj dôvod, z ktorého súd vychádzal vo svojom rozhodnutí. Ani záver súdu ohľadne neprijatia návrhu na uzavretie zmluvy z dôvodu, že v prijatí návrhu (jeho akceptácii) a uvádza nový údaj o úroku z omeškania 9%, nie je v súlade so zákonom. Poukázal na to, že úprava podľa § 9 ods. 2 písm. o) zák. č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzať úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania. Tento údaj nie je predmetom dohadovania, pričom z povahy veci je logické, že sa do zmluvy uvádza hodnota aktuálna v čase jej uzavretia. Na základe uvedených skutočností tvrdil, že súd okrem nesprávneho posúdenia uplatňovaného nároku ako bezdôvodného obohatenia (s čím súvisí nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej ako takej) dospel aj k nesprávnym záverom o tom, že medzi stranami nedošlo k vzniku zmluvy o revolvingovom úvere. Navrhol rozsudok v napádanom rozsahu zmeniť, žalobu zamietnuť aj v napadnutej časti a priznať mu náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu, trov prvoinštančného konania a tiež náhradu trov odvolacieho konania za súdny poplatok a náhradu trov právneho zast. v odvolacom konaní vo výške 108,21 eur vrátane DPH (odvolanie á 97,60 eur 181,33 eur + 20 % DPH, 1x režijný paušál 10,61 eur vrátane DPH 18,84 eur + 20 % DPHI).

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu opakovala, že k akceptácii, teda prijatiu návrhu na uzavretie Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 27.1.2012 nedošlo, že žalovaný podstatné náležitosti vyplývajúce z úveru dopísal do bodu 6 Žiadosti/Zmluvy a túto listinu podpísal až 27.01.2012, kedy vyhotovil aj Oznámenie veriteľa o schválení úveru. Porovnaním parametrov úveru, uvedených v návrhu žalobcu (bod 5 Žiadosti/Zmluvy) s parametrami uvedenými jednak v bode 6 Žiadosti/Zmluvy a jednak v Oznámení o schválení úveru je evidentné, že tieto parametre, predstavujúce zákonom predpísané obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nie sú totožné. Konkrétne žalobca vo svojom návrhu uvádza predpokladanú RPMN za úver 70,01 %, v reakcii žalovaného sa uvádza tento údaj vo výške 66,45 %. V návrhu žalobca uvádza poskytnutú čiastku revolvingu vo výške 790,84 eur, v reakcii žalovaného v bode 6 formulára je uvedená vo výške rovnakej, ale v Oznámení o schválení úveru je vo výške 902,92 eur. V návrhu žalobca uvádza predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 63,32 %, v reakcii žalovaného je tento údaj 60,49 %. Zároveň žalovaný v Oznámení veriteľa o schválení úveru uviedol nové údaje, a to dátum splatnosti prvej a poslednej splátky úveru. V návrhu žalobcu absentuje údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokovej z omeškania, ktoré žalovaný vo svojej reakcii už uvádza a to vo výške 9 % ročne. Úkony zo strany žalovaného, ktorými reagoval na žiadosť žalobcu o poskytnutie úveru (t.j. vyplnenie bodu 6 žiadosti v spojení s Oznámením veriteľa o schválení úveru), vzhľadom k tomu, že obsahujú dodatky resp. zmeny, predstavujú nový návrh na uzatvorenie zmluvy podľa § 44 ods. 2 Obč. zák. Tento nový návrh neakceptovala a nepodpísala, preto Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 27.1.2012 predstavuje neplatný právny úkon pre nedostatok písomnej formy podľa § 40 ods. 1 Obč. zák. Poukázala na bod 2.1. Zmluvných dojednaní: "Zmluva o revolvingovom úvere sa uzatvára na predtlačenom formulári veriteľa. Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, podpísaná dlžníkom, spoludlžníkom 1 a spoludlžníkom 2 je návrhom na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere. Zmluva o revolvingovom úvere je uzatvorená a nadobúda splatnosť a účinnosť dňom podpisu dlžníka, spoludlžníka 1, spoludlžníka 2 a veriteľa. Dlžník vyplní do formulára Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere ním požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že veriteľ je oprávnený po vyhodnotení údajov o dlžníkovi výšku úveru

jednostranne znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v bode 5. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností zo strany veriteľa." Uviedla, že žalovaný vytyka súdu nesprávny postup, pokiaľ tento vo veci aplikoval § 44 a §46 Obč. zák., tvrdiac, že ust. čl. 2.1. zmluvných dojednaní vylučuje tento postup. V tejto súvislosti uviedla, že v záujme zvýšenej ochrany spotrebiteľa súdna prax už stanovila pravidlá pre uzatváranie spotrebiteľských zmlúv ako aj pravidlá ich mechanizmu a preto záver súdu, ktorý požaduje písomnú formu zmluvy, je v plnom rozsahu správny. K tomu, že žalovaný namieta tiež, že nie je možné hovoriť o tom, že nebol konsenzus k náležitosti o RPMN, nakoľko údaj o RPMN sa určuje aj s ohľadom na schválený úver a na základe údajov úveru, uviedla, že tie mali byť totožné, teda medzi bodom 5 a 6 nemal byť v otázke hodnôt vstupujúcich do výpočtu RPMN žiadny rozdiel, že žalovaný sám poukazuje, že v bode 5 je iný údaj ako v bode 6. Pri schválení úveru sa vyskytol iný údaj, pretože ide o údaj predpokladaný a v bode 6 ide o údaj schválený. Opakovala, že tieto údaje nie sú totožné a nepochybne sú mátaúce pre osobu, ktorá nemá potrebné odborné znalosti, že takéto údaje sú pre spotrebiteľa zavádzajúce. Tvrdila, že v dôsledku nedodržania písomnej formy predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi účastníkmi, je zmluva neplatná, že jej tým vznikol nárok podľa § 457 Obč. zák. na vrátenie plnenia poskytnutého žalovanému na základe tejto zmluvy, ktoré predstavuje v zmysle § 451 ods. 2 Obč. zák. bezdôvodné obohatenie. Žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu 1 816,74 eur (3.799,75 eur - 1 963,01 eur). Navrhla rozsudok ako vecne správny podľa § 387 C.s.p. potvrdiť a uplatnila si náhradu trov právneho zast. v odvolacom konaní vo výške 90,17 eur bez DPH (Tarifná hodnota zo sumy 1.816,74 eur je 81,33 eur v súlade s § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. + režijný paušál á 8,84 eur).

6. Rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie, že poplatok 215,75 eur za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, odvolaním nebol napadnutý, nadobudlo právoplatnosť, preto v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní nebol preskúmaný.

7. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil a odvolací súd sa s jeho odvolaním v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

8. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) C.s.p, t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

10. Obsah práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod upravený v § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), je pomerne široký a medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo ma prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. O naplnení odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

11. V konaní a v postupe súdu nebolo zistené, aby sa dopustil nesprávneho procesného postupu, ktorým by znemožnil strane - žalovanému, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V konaní nebola zistená žiadna z bližšie uvedených

vád konania, ktoré, okrem iného, žalovaný v odvolaní ani konkrétne nevymedzil a neoznačil, t.j. v čom spočíva nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie v prejednávanej veci.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je vymedzený vadami konania, ktorými sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 389 C.s.p., ktoré spočívajú v chybnom postupe súdu, napr. pri dokazovaní (ak pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami C.s.p.), pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo počas konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom tieto vady nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Typickou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je také porušenie práv strany sporu, v dôsledku ktorého jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ide napr. o nedostatok vyrozumienia strany sporu o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyrozumienia), v dôsledku ktorého bola strana sporu vylúčená z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a pod., neposkytnutie poučenia o povinnosti tvrdenia alebo poučenia o dôkaznej povinnosti, aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania, aj keď pre to neboli splnené podmienky a pod. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. C.s.p., napr. ak súd nevykonal dokazovanie na pojednávaní, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz nebol vykonaný zákonným spôsobom, strane sporu v rozpore so zákonom nebolo poskytnuté právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, a pod.

13. Uvedený odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nie je daný. V konaní nebola zistená vada, ktorej dôsledkom by bolo nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ktorú, okrem iného opätovne žalovaný v odvolaní nekonkretizuje a to tak, aby bolo zrejmé, akej vady sa súd prvej inštancie dopustil, dôsledkom čoho by došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej.

14. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

15. Súd použil v prejednávanej veci správny právny predpis a správne ho i vyložil (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

16. Žalovaný vytýka súdu, že súd dospel k nesprávnym záverom ohľadom neplatnosti uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere z dôvodu, že medzi návrhom a prijatím návrhu zmluvy o revolvingovom úvere medzi stranami sporu, sú rozdiely v RPMN, ročnej úrokovej sadzby, a to úrokov z omeškania vo výške 9 %, že tieto údaje sú údaje nedohodnuteľné, že z rozsudku nevyplývajú žiadne dôvody, podľa ktorých mal súd za preukázané, že ide o dohodnuteľný údaj a na základe takéhoto konštatovania, aby sa mohlo pristúpiť k aplikácii § 44 ods. 2 Obč. zák.

17. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že medzi stranami sporu mal byť založený spotrebiteľský vzťah na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je upravená osobitným zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a taktiež Obč. zák., príp. Obch. zák. ako všeobecnými právnymi normami, že v danom prípade zák. č. 129/2010 Z.z. ako osobitný zákon vo vzťahu k Občianskemu zákonníku ustanovuje v § 9 ods. 1, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, že tým je daná predpísaná písomná forma tejto zmluvy zákonom. Súd urobil správny záver, že žalovaný ako veriteľ a súčasne ako druhá zmluvná strana, ktorej bol návrh na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere určený, prijal návrh s odlišným obsahom. Osobitne je potrebné zdôrazniť, že zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch striktno vymedzuje v § 9 ods. 1 a 2 podstatné náležitosti zmluvy o úvere, ktoré musia byť obsiahnuté v písomnej forme, o.i., j) ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných

v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

18. Špekulácie žalovaného, že ide o nedohodnuteľné náležitosti zmluvy o úvere údaje, sú bez právneho významu, lebo aj v prípade, že by na ich výšku žiadateľ o poskytnutie úveru nemohol mať zásadný vplyv, v dôsledku určitého odborného spôsobu ich výpočtu, pokiaľ ide o ich výšku, musí ich odsúhlasiť a musí dôjsť ku dohode - konsenzu, aby k platnej zmluve mohlo dôjsť, čo v prejednávanej veci nebolo splnené.

19. Vyššie cit. ust. zák. č. 129/2010 Z.z. jednoznačne upravujú a vymedzujú kogentné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá musí mať písomnú formu. Podstatnou náležitosťou zmluvy o úver bola aj výška revolvingu, ktorá bola žiadaná žalobkyňou v návrhu na uzavretie zmluvy vo výške 790,84 eur a veriteľ - žalovaný oznámil žalovanej, že jej schválil úver vo výške revolvingu 902,92 eur, vo výške, ktorý nežiadala. Uvedené údaje tvoriace podstatné náležitosti úverovej zmluvy, nie sú totožné, preto nemožno urobiť záver, že v žiadosti o poskytnutie úveru a v prijatí návrhu medzi stranami došlo k uzavretiu platnej zmluvy o revolvingovom úvere. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny.

20. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1, 2 Obč. zák., že ide o bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo žalovanému prijatím plnenia z neplatného právneho úkonu, že pokiaľ žalovaný prijal od žalobkyne celkom 3.779,75 eur a žalobkyňa prijala od žalovaného celkom 1.963,01 eur, v dôsledku toho sa žalovaný na úkor žalobkyne obohatil o sumu 1.816,74 eur.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

22. Žalobkyňa mala aj v odvolacom konaní úspech a žalovaný bol v odvolacom konaní neúspešný, preto žalobkyňi bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

23. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).